Tonka - Daněk, Wabi

```
        C                           F             C
1. Tak pojďte, kluci a holky, blíž, ať je nás tu víc,
                                  D7       G
   pojďte sem, kdo bude dál, ten neuslyší nic,
    C                               F             C
   tu podivnou historku vo Tonce a vo jednom pánovi,
                                        G          C
   kdo nebude poslouchat do konce, ten se nic nedoví.
             C                     F         C
R: Proboha, Tonka, jo, to je kus zlatem kovanej,
                                     D7         G
   vostrej jazyk a vostrej nůž má v botě schovanej,
    C                        F          C
   jednu nohu má dubovou a druhou dřevěnou
                                 G           C
   a když se šuntá po štatlu, vrže jí v kolenou.
2. Sype si to takhle Tonka ulicí a vrazí do chlápka,
   co má tak trochu pod čepicí a plave jak kocábka,
   říká jí:"Pardon, madame, asi jsem do vás trop,
   a jestli se náhodou neznáme, tak já jsem ňákej Bob."
R:
3. Chodili spolu až do rána lipovou alejí
   a potom si Bob začal stěžovat:"Mě nohy bolejí,"
   "a já je mám zase jak dřevěný," jo, Tonka vodpoví
   a rukou zaťuká lehounce na dřevo dubový.
R:
4. Bob, ten byl z fleku střízlivej a kouká na nohu,
   a že to byl chlápek jízlivej, řek':"Já vám pomohu,"
   a Tonka, ta se ani nehejbá a kouká jako šus,
   a jak se Bob k tý noze vohejbá, vytáhne ten svůj brus.
R:
5. Když viděl Bob ten hroznej knajf, dal ruce nad hlavu
   a stojí a je z toho celej štajf, Tonka má zábavu,
   a potom se najednou začne smát a tiše řekne jí:
   "Račte se, madame, podívat, kdepak to stojejí!"
R:
6. A potom se tiše votočí a klidně vodchází
   a ruce má v kapsách a píská si a nic mu neschází,
   a Tonka, ta se za ním vožene a leží na zemi
   a vidí dvě nohy dřevěný v kanále vražený.
R:
7. Tahala nohy ze všech sil z tý díry v kanále
   a přitom se celá zpotila a měla namále,
   a najednou se vám položí a už nedýchá,
   jenom ta poslední nadávka zazněla do ticha.
R: Proboha, Tonka, jo, to byl kus, a už je pod hroudou,
   a jí zpívám to svý blues a roky, ty zatím jdou,
   měla vám funus tutovej a rakev na míru,
   a Bob má z tý nohy dřevěný nohu u klavíru.
```